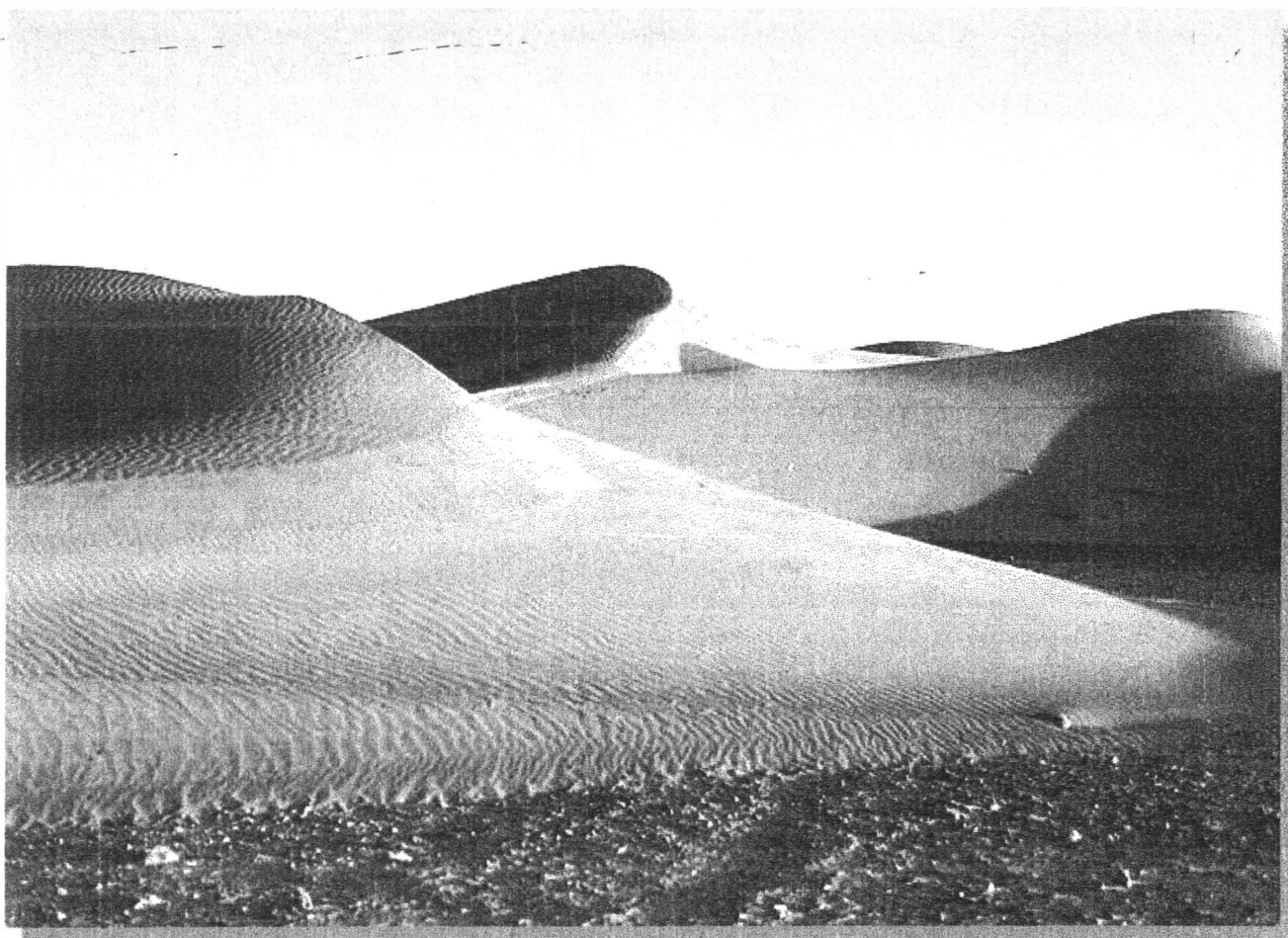

UFO – ALLEHANDA

NR. 1 2004

Medlemstidning för Enköping-Sala UFO-förening

UFO-ALLEHANDA

är Enköping-Sala UFO-förenings medlemsblad som avser att ge medlemmarna aktuell information.

Medlemsbladet utges av föreningens styrelse och utkommer med tre nummer per år.

Vi har vår klubblokal i "den lilla röda stugan" vid korsningen E-18 - väg 55, eller Ullundakorset som det också kallas.

Medlemsavgiften i Enköping-Sala UFO-förening kan inbetalas på föreningens postgirokonto 67 81 27-2

Adress:

Enköping-Sala UFO-förening
C/O Anita Andersson
Widegatan 18
745 36 ENKÖPING

Telefoner:

Ordförande Anita Andersson 0171-370 65
Sekreterare Mats Nilsson 0224-867 71, E-post: mats.022486771@telia.com

För materialet ansvarar respektive författare.

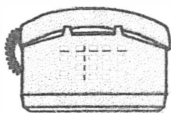
Hej och god fortsättning på det nya året.

Det är alltid spännande med ett nytt år nästan innan det har börjat, det finns så många möjligheter, så många drömmar och planer man vill förverkliga. Som när man tittar tillbaka på 2003. Då märker man att det blev inte så stora förändringar, det blev som alla andra år i stort sätt. Men det är hoppet man lever på och jag hoppas kunna göra mer i år för ufosaken än jag gjorde i fjol. Samtidigt blir man inte yngre med åren, jobbet kommer troligen att flyga sin kos och kanske man kan göra lite mer för ufosaken då.

Den 2 januari var vår nya medarbetare och fältundersökare Malin Wiklander ute på ett uppdrag, det var en dam i Västerås som iakttagit en observation utanför sitt hem på Vallby i Västerås. Det var ett föremål som steg rätt upp mot cenit och efterlämnade en lång kondensstrimma. Därefter var det ett föremål till som uppenbarade sig och detta slutade med att ett stort liggande V bildades på himlen. Händelsen inträffade den 16 december 2003. Vad som orsakade det hela är ännu inte utrett, Malin och jag tror på kondensstrimmor efter flyg medan observatören misstänker något annat. Utredningen fortskrider.

Man har från USA's sida gjort en lyckad marslandning och skickat superklara bilder till jorden, detta återspeglar sig på tidningens framsida.

Jag vill ha idéer på aktiviteter i föreningen då vi kör igång inför våren, gärna ett eller annat föredrag som kan locka. Berätta gärna vad ni är intresserade av så ska vi se vad vi kan göra. Det är med eran hjälp vi kan få denna lilla anspråkslösa skrift till ett intressant språkrör för föreningen och dess förlängda arm till de som inte besöker föreningen så ofta. Tack på förhand.

0224-867 71

SPIRIT SKICKADE BILDER FRÅN MARS TILL JORDEN

Efter sju månaders rymdfärd och sex minuters ändlös väntan bröt jublet ut på den amerikanska rymdstyrelsen Nasas högkvarter i Kalifornien på söndagsmorgonen. Rymdfarkosten Spirit Rovers landning på Mars gick som planerat och bildöverföringen till jorden startade direkt.

Man ser horisonten, solljuset i horisonten och en stor grusplan ser det ut som den landat på. Sen ser man ovandelen på den lilla bilen Spirit som ska åka omkring på Mars, sen ser man hur krockkuddarna punkterats och dragits in under farkosten, säger Sven Grahn, teknisk direktör på Rymdbolaget, som följde landningen via nätet och var imponerad av bilderna han fick se.

Farkosten Spirit Rover landade som en stor badboll som studsade omkring innan den till slut stannade och vände sig på rätt köl. Därefter punkterades luftkuddarna som omgärdade själva raketten och ut kunde den kundvagnsstora farkosten köra och ta bilder.

Uppgiften som den har är att undersöka markytan på Mars.

Farkosten har till uppgift att leta efter mineraler som kan tyda på att det funnits vatten på den här platsen under en tidigare epok.

Ombord finns ett välutrustat laboratorium som ska analysera de prover som ska tas på Mars.

På juldagen landade den europeiska rymdsonden Beagle 2 på Mars, men ännu har ingen signal kommit från den. Den är en mycket mindre farkost än den amerikanska och det kan vara skälet till att den hittills ännu inte hörts av. Men allt

hopp är inte ute, enligt Sven Grahn.

Om Beagle 2 fortfarande finns i livet, ska den på måndagen börja sända en igenkänningssignal var tionde minut. Den ska huvudfarkosten Mars Express som ligger i omloppsbana runt Mars kunna snappa upp. Förhoppningsvis kan man få ett livstecken den vägen. Men hoppet minskar för varje dag som går när man inte hör något från den.

För det amerikanska rymdprogrammet var söndagsmorgonens lyckade landning välkommen efter ett 2003 som mest var mörkt efter framförallt explosionen av rymdfärjan Columbia.

Nu stiger hoppet om att få upp en rymdfärja i rymden i höst, vilket skulle kunna innebära att svenske Christer Fuglesang kommer med på den rymdfärja som är planerad till i början av nästa år.

Man kan läsa om det här i Christers eget nyhetsbrev på Rymdstyrelsens hemsida. Jag tror att någon gång första halvåret 2005 är en god gissning.

Det här kan ha varit ett viktigt steg för att få den förste svensken i rymden? Ja det kan man säga. Det är i alla fall inget som verkar i motsatt riktning. Det piggar upp.

Margita Boström

Charles Berlitz död

031226 Källa: UFO-Sveriges Hemsida.

Författaren och språkexperten Charles Berlitz har avlidit i en ålder av 90 år. Berlitz skrev bland annat "The Bermuda Triangle" (1974), "Without a Trace" (1977), "The Philadelphia Experiment-Project Invisibility" (1979), "The Roswell Incident" (med Bill Moore 1980) och "The Dragon's Triangle" (1989). Han avled i Fort Lauderdale i Florida den 18 december enligt Miami Herald's nätupplaga.

Gjorde jag lumpen, eller var det bara en dröm ?

Efter att ha farit runt i stora delar av vårt land under åren 1967-68 och en bit in på 1969 skulle jag inställa mig i Uddevalla på vårkanten 1969. Vi som hade spelat musik närmare 300 dagar under de senaste åren och aldrig inställt en enda spelning var naturligtvis där vid inställelsen. Ja, från vår musikaliska enhet var vi endast två som kom till samma plats. Sångaren och jag. Min kompis gick direkt till läkaren--och fick 300 dagar i hemmet. Det vågade inte jag. Då hade jag ju behövt inställa mig igen, året därpå. Jag närde andra planer. Därför blev jag inställd.

Innan vi fick ut våra militära kläder kände jag mig inställd. Efter otaliga försök att få kläderna att passa min kropp, gav jag upp. Jag kände mig inte som inställd--möjligen omlagd eller nedsänkt i det som inte passade. Men, eftersom hela kompaniet såg ungefär likadana ut gjorde det inte så mycket. Visserligen skavde det lite här och där, men inget gnyende hördes från de inlindade. Marschera var inte lätt och något jag inte satt mig in i förut. Förutom den gången musikens vågor spred sig från Finnspångs folkets park, och två förfriskade grabbar kom upp på scenen, hejade på oss i bandet och sedan gick tillsammans i, kanske i marsch, rakt ut från scenen och försvann. Det var inte så våldans högt ner till dansgolvet och de föll förhoppningsvis ganska lätt. En vaktmästare fick iväg grabbarna och vi såg de aldrig mer.

Nu faller minnen på. Jag skall försöka att inte upprepa detta--vi får se om det går. Lumpen är ju ett gammalt ord som gärna användes av diverse släktingar och dess like. "Har du inte gjort lumpen blir det aldrig en karl av dig!" Militärtjänstgöring skall det heta sa våra befäl under tiden de inspekterade våra kläder. Jag har i efterhand undrat vad de tänkte när de såg oss. Trodde de verkligen att vi kunde storma "den onde fienden", när vi knappt kunde marklyfta. De gånger vi fick rast och vila, var det enklast att be en kompis putta på kroppen så man föll. Väl nere på marken fanns det en chans att räta ut kroppen så det åtminstone såg ut som om man vilade. Själva uppresandet tog sin tid--och det var nog det som gjorde att befälen ökade sin röststyrka. Jag vet inte och bryr mig föga.

Vi fick gevären och kanoner. Inga kanoner förresten. Det var andra som skötte den delen. Gevär var inte rätt ord.

Automatkarbin skulle vi säga och det var väldigt noga. Den här skjutsaken kunde plockas isär i många delar, och det skulle vi lära oss. Ibland gick det. Andra gånger inte fullt så bra. Då fick man skäll. Ja, ja. Att ligga på skjutvallen och träffa tavlor gick an. Det var som en tävling i sig, men när det vankades manöver, kupplarm och allt som fanns att göra, blev det lite kinkigare.

Vid förestående manöver kunde man på kvällstid se personer stryka runt kasernområdet. Det kan låta oroväckande, men så var det inte. Det var endast en jakt efter en cykel som verkade bra. Vi hade cyklar till att ta oss fram med. Den som suttit på en Uddevallacykel vet. De flesta av oss inställda ville gärna ha en cykel som var så lätt som möjligt. För när man morgonen därefter skulle ut i fält var man så påpackad av krigiska ting att en bra cykel underlättade färden. Det var också lättare att välta med en cykel man tyckte om. Mer om detta senare.

Full packning, karbinen hängande runt halsen, några låtsatstuber--som skulle kunna slå ut stridsvagnar och hjälm på huvudet gjorde att man inte kunde se mycket. "Ett konungarike för en bra cykel." Vid regn blev det för mig ett rent hel--te. Kroppen täckt av svett inifrån, imma på glasögonen och allt som hängde runt halsen gjorde mig klart trafikfarlig. Skulle fienden komma och beskjuta oss i det läget skulle ingen kula träffa mig. Jag hade drunknat i diket. Väl framme vid platsen för uppsättande av tält--väl kamouflerade--skulle det huggas ved, grävas latrin och naturligtvis utsättandes av vakter. En vakt här och en vakt där, gjorde att nattsömnen aldrig infann sig.

Det var lättare att somna som eldvakt. Det fick man absolut inte göra. Där behövde aldrig något befäl yttra sig--det gjorde de

som lyckats finna sin sömn i några timmar. De frös. Ändå fanns det en viss "charm" i detta, att komma in från ett vaktpass. mötas av värmen i tältet och förhoppningsvis kunna få en liten vila i sömnens utkanter.

Efter en vecka i fält kommer ändå den där känslan av att få komma hem till kasern och få duscha. Äta sig mätt och gå på "markan" för att endast ta det lugnt. Då har man varit ute i en vecka. Tänk på de som legat ute i månader, under verkligt krig. Jag hoppas vi aldrig behöver uppleva det. Inte någon på vår jord.

En gång var vi ute i både fält och tält. Ungefär som vanligt, alltså. Vår pluton hade en grupp som skötte ett tyngre vapen, de hade flera. De killarna cyklade omkring med detta vapen som gjorde mitt till en liten fis. Vår grupp skulle hjälpa till av någon anledning. Runt min hals hängdes detta vapen, med en tyngd av oanad kraft. Mitt huvud föll sakta ned mot cykelstyret. Femhundra meter skogsväg klarade jag, sen tog en kamrat hand om tyngden. Istället fick jag de delar han haft på sin cykel. Genast blev det mycket lättare, även om jag skämdes, vilket jag gör än i denna dag. Men, jag orkade inte. Att jag sedan fick höra en motorcykelordonnans komma upp jämsides med mig och överrätta en vapendel som jag tappat längs vägen gjorde mig inte mindre skamsen. Min kompis trampade envetet på med tyngden och en blick som sa att: kunde inte gravitationen ta rast. När vi samlats på en äng flera kilometer bort, blev jag kallad till kompanichefen. Han undrade hur jag "lyckats" tappa bort några delar av den tyngre pjäsen. Min förklaring föll inte i god gjord precis--särskilt som han plockade fram ytterligare detaljer. En utskällning igen. --Hade det varit krig, kunde det lett till värre, sa han. Plutonchefen mildrade kaptenens ord lite och han sa: "Det är inte alla som klarar av det vapnet, och du är inte utbildad för det, så ta det inte så hårt." Men skämdes gjorde jag.

Hur som helst, det var ju inget krig, och allt var ju inte tråkigt. Även manövrar tog sin ände. En dag, eller kväll skulle vi gå till Parken, där jag bara för något år sen stått på scen. Jag hade pengar till inträde, och jag tror de andra kompisarna var stadda vid kassa. Men, ett viktigt men. Någon kom med idén att vi skulle "planka" in.

Denne någon hade gjort det förut och det var hur lätt som helst sa han. Nu var det så att något "plank" fanns inte inom synhåll. Däremot ett två meter högt stängsel, med taggtråd ovanpå. Där blev jag hängandes med låret väl förborgat i taggtråden och sönderrivna byxor. MP kom och hjälpte mig--vad skall man inte ha kompisar till. Några av oss blev körda in till kasern, med varningens ord: --Gör inte om det. Jag gick aldrig till Parken mer under de tio månader jag gjorde militärtjänsten.

Tolkning efter traktor kan ske på två sätt. Med cykel eller skidor. Jag föredrar skidor. Nu, i dessa dagar behövs ingen tolkning, efter traktorer. Då, var det i alla fall mycket trevligare att ramla omkull i natur som var snöbemängd. När vi tolkade efter traktor på asfalt kändes det mycket mer osäkert. Ett fall från cykel är inte att rekommendera. Kanske låter det som pjask, men det handlar inte om det. Men ren skär rädsla, vilket man naturligtvis inte skall känna. Försök ändå att tänka er in i hur det kan kännas. Traktorn i täten med cykelsoldater fastnaglade i ett rep, en på var sida med ett visst mellanrum. Lägg till, mörker, regn och en packning som skulle göra en tyngdlyftare fundersam. Plus alla dessa remmar som likt Boaormen försöker strypa sitt offer.

När en krök på vägen dyker upp kommer ropet: Håll ut! Det betydde åtminstone då, att man skulle hålla ut cykeln i en vidare sväng så att alla kom igenom böjen. Ibland lyckades inte detta moment, med tillhörande skador på manskapet. Oftast var det smärre blessyrer och därför ganska snabbt upp igen. Det var vid dom tillfällena jag var rädd. Imma på glasögonen gjorde inte färden lugnare. Nu går jag lite i förväg, ursäkt mig, men när jag gjorde repmanad fanns cykeltolkning fortfarande kvar. Första dagen på hemlig ort skulle vi friska upp tolkningen. Det visade sig senare att det var ett prov på åtta mils tolkning till kasern.

En grupp som jag råkade få syn på, höll en fasansfull fart. --Det kan aldrig sluta i harmoni, tänkte jag. Kanske var traktorn trimmad, jag vet inte, men den klarade i alla fall muren som omslöt en kyrka. De som hängde bak hade inte turen att missa. De såg vi inte mer under tolkningen för då var de redan på sjukstugan inom kasernområdet. De killarna klarade sig

relativt bra, och så slapp dom åtta mil bakom traktor. Vilket inte vi andra gjorde. Kvällen och natten hade lämnat för en uppgående sol. Då var vi hemma i logement som strålade. Med trötta ben, armar och huvud fick vi ynnesten att sova en timma längre, vilket innebar ungefär tre timmars sömn. Visst blir man karl i lumpen, eller? Trött blir man, blir man i alla fall. Detta var en sådan gång.

Rengöring av skjutvapen kan endast ske på ett sätt. Totalt rent, inget annat duger. Det kan ta timmar innan man blir godkänd, och därför var det många som endast undantagsvis avlossade sitt vapen. Detta visste naturligtvis befälen och höll därför ett vakande öga på dom som försökte hålla inne med skjuteriet. Särskilt onsdagar var de på alerten. Det var den dan som vi brukade gå ut i staden för att inmundiga några öl, och befälen handlade därefter. Varför?

Nedsatt hörsel kan man få av olika anledningar. Mina öron har ringt i många år. För hög volym på gitarren kanske men det finns faktiskt ett sätt som kan vara värre. Stå i en korridor och avlossa ett skarpt skott rakt upp i taket. Detta inträffade en gång när vår grupp skulle gå vakten på kasern. Vaktchefen var en egen person med tillhörande—"jag kan allt." Själva bytet skedde i en korridor i vakthuset. Ungefär femton meter lång och kanske tre meter djup. Där stod vi uppställda både vår grupp och den vi skulle avlösa. Skarp ammunition gällde och därför extra vaksamhet när man gjorde patron ur.

En kille i den grupp som skulle avlösas slarvade. Förmodligen glömde han känna efter med fingret så att det inte fanns någon patron i loppet. Vid blindavfyringen small det utav bara hel..te. Vaktchefen sprang direkt upp till nästa våning eftersom det satt en kille i "buren." Han visste kraften i det vapen som avfyrats. Tur var det att inget inträffat med den "innburade." Kulan hade trängt igenom i ett annat rum. Det var inte alls roligt. Framförallt var det skrämmande. Utomhus låter det på ett vis, inomhus på ett helt annat. Ringandet i mina öron hade hittat hem.

Hinderbanan lämnas därhän för det kändes mig aldrig som om kroppen kunde hålla sig kvar på blöta stockar och nät som borde setts över för ett halvsekel sen. Man

slog sig lagom, men roligt var det ej. Härmed är den skapelsen lämnad. 15 kilometer på skidor fanns också på programmet. Åtminstone när snöflingorna fått den täthet som behövs för att hålla uppe ett kompanis strävande. En gång gjorde en kille och jag något som kunde gått åt pipan. Vi kom tillbaks efter att ha gått in i skogsterrängen någon kilometer, med en avbruten stav tillika en skida som var obrukbar. Befälet tittade på oss och sa: "Inga problem, det här tar ni igen på lördag. Vad han syftade på kom vi underfund med under kommande kväll.

Ingen på kompaniet fick lämna kasern för hemresa följande lördag, förrän vi två kommit tillbaks på vår 15 kilometerstur. Vi hade felat, okej, men två man mot hundra. Naturligtvis skulle vi klara detta mandomsprov på skidor som mest gick att betrakta som böjda brädor. Under natten mot lördag kom regnet. Snön som låg i vila fick en annan karaktär. Den klibbade. Vi startade vår färd klockan nio. Med normalsnö—om det nu finns sådan—hade vi klarat det hela lätt. Ibland kan man ju staka fram i terrängen, andra gånger vill man inte. Vi ville verkligen denna gång. Efter cirka fyra kilometer korsade spåret en väg, och där stod en bil av militär prägel. Ett befäl steg ur, tittade på sin klocka och sa: "Ni ligger lite efter, men ni hinner, om ni ökar farten. Detta var första gången vi kunde se honom i jämnhöjd. Våra ögon var på samma höjd, tack vare all snö som fanns under brädorna. Våra egna klockor pekade mer mot ett hundratal otåliga.

Ytterligare två kilometer förut vände spåret för att leda oss hem igen. Där var upptrampat i snön ett meddelande. Stanna här, vi hämtar. Det var inte lätt att tyda snöspråket, men vi stannade, och blev också upphämtade i en "valp" för att fraktas till kasern. Vi anlände till kasern en halvtimme innan vi alla skulle få åka hem under helgen. Orden och minerna från de redan duschade och permissionsklädda sa allt. "Skynda er för fan." Vi fick hjälp med skidorna—som förmodligen gick till återvinning—duschade och klädde på oss. Klockan 12.00 var kompaniet uppställda, inklusive oss, och vi fick åka hem. Visserligen var eftersvettningen mer flödande än normalt. Men vad gör man inte för sina kamrater.

Vaccination är något vi blivit vana vid i vårt land. Det är säkert en del av flyktade sjukdomar. Jag undrar bara om det måste göra så ont, ibland. Kompaniet skulle vaccineras mot stelkramp. Gången innan jag fått stelkrampsspruta var när jag under snickarutbildningen råkat sätta yxan i vänster hands tumme och pekfinger. Då svimmade jag inte. Svimmandet var redan avklarat i trälokalerna. Så när vi var uppställda för vaccination, i den gamla sjukstugan på kasern hade jag inte en tanke på dylikt. Några killar föll till golvet när "veterinären" högg de i ryggen, men så brukar det vara så vår Sergeant.

Jag fick samma behandling som övriga, och det var det som gjorde ont. Kanske högg sprutaren mig på samma ställe som övriga. Ändå kom ingen föraning om svimning förrän senare. Vi satt i ett omklädningsrum och väntade in de övriga, då det värkte till utav bara den. Cirka tjugo minuter efter högget, svimmade jag. Det är kanske då man blir en riktig karl. Jag vet fortfarande inte. När jag ändå är inne på ämnet, vaccination, kan nästa stelkrampsspruta avhandlas med en gång. Varför vi fick ytterligare en dos, vet jag intet om.

Sjukstugan var nu placerad på fjärde våningen—förra gången var det markplan—och nu startade mina funderingar. Jag såg som det var till mina kamrater på logementet. De förstod nog min rädsla för att störta nerför trapporna från fjärde våningen, kanske avsvimnad. Det fanns ingen rädsla i mig gåendes uppför trapporna till, vad jag trodde kunde bli ett "hugg." Sprutan stacks in på ett annat ställe än förra gången och jag kände endast ett stick. Men med erfarenheten i behåll tog jag ändå det säkra i mitt springande till logementet, före det som kanske kunde inträffa.

När jag parkerat i min säng, låg jag kvar i en timmas tid och kände inte något ont. Detta var en onsdag och den ville jag inte missa. Däremot gick jag inte ut på stadens torg och gator. Det blev markan i stället. Inget ont någonstans, förutom skavsåren på hälarna som var permanenta. Men det kan man ju inte gny om.

Tandläkarbesöken är inte något som behöver avhandlas här. Det var ingen njutning precis, men i glömska hör de hemma. Tandläkaren har nog inget emot det. Tillbaka till lite snö igen. Skidorna var

som redan nämnts en aning krokiga på alla håll och kanter. Ja, några kanter fanns inte, men det gick att se att det funnits en gång för länge sedan.

En gång med snö på marken skulle vi göra en förflyttning i terrängen. Skidor på var beordrat. Då fick ett "ljushuvud" för sig att en kille och jag skulle ta hand om pulkan. Ingen vanlig pulka som man kan uppleva hisnande äventyr i backarna. Nej, detta var en pulka, modell större, där vi skulle forsla diverse materiel på. Om det var killarna i plutonen, som lade på allt de själva inte ville bära, eller min och kompisens dåliga skidvana, blir osagt.

När orden kom om avgång, stod vi still. Inte på trots eller liknande. Vi kom inte ur fläcken. Efter ett visst avpackande kunde vi åtminstone röra oss. Inte mycket till rörelse men ändå. Ytterligare avpackning och vi kände oss fria. En pulka av denna modell är stor, och vi var fastsurrade ordentligt. Två man framför pulkan, som skulle få den glidande.

Vid den första utförsbacken med en fallhöjd på några meter, trasslade vi ihop oss. Både vi två och en pulka som inte ville stoppa. Det hela kändes mig löjligt. Vi hade gjort några hundra meter och låg redan snörda tillsammans utan chans från befrielse. Efter en stunds saknad från befälssidan kom hjälpen. Vi blev lossade från remmar och kunde stå upp. Sánt här utsätter de Göteborgsgrabbar för.

Vi kom i alla fall fram till den punkt som redan fanns på befälens kartor. Då kom en order som verkade fullständigt korkad. Kompaniet skulle förflytta sig några hundra meter på en väg utan snö, med skidor på. Några av mannarna påminde befälet att snön var bortforslad av en vägskrapa. Svaret blev att vägen var snöbemängd. Fortsätt åka. Det är ju inte konstigt att vi undrade. Ja, undrande hur det stod till med kvoten av intelligens. Order är order och vi gick grusvägen fram, med skidor fast förankrade på fötterna. Är en väg snöfri, hindrar det inte att man kan låtsas, att det glimrar av snö.

Skidorna kunde inte fördärvas mer än de redan var. Jo, en kille kom fram till målet utan skidor men med bindningar som satt kvar runt kängorna. Han fick ett par "nya." Det tog honom en stund att koppla loss kedjorna runt hans fötter och sätta på sig de "nya", som var lika gamla som dom han slitit ut.

Skidåkning bör göras på snöbelagd mark. Men alla håller tydligen inte med. Naturligtvis kan man se snö som inte finns, men det gör inget gott för materiel gjorda av trä. Båtar inom infanteriet kan låta främmande, men icke så i Uddevallatrakten. En modell var cirka 20 fot lång. Den släpade vi in i terrängen, mellan två vatten—där den egentligen trivdes bäst, i vattnet alltså. Ingen längre kommentar till "släpandet", vilket även innebar lyft av båt.

En utomstående betraktare hade med all anledning undrat vad vi höll på med. Det gjorde även vi, men det ingick i programmet, blev svaret från de som bestämde. En annan modell som jag aldrig skådat förut, var byggd av plywood. Som utbildad inom snickeriet tyckte jag mig känna igen strukturen på skivorna. Att de sen låg liggandes i en hög på marken gjorde att jag trodde vi skulle bygga något. Det skulle vi också, men inte på det sätt som kändes mest naturligt. Nej då, skivorna skulle endast vecklas ut och så skulle det bli en "båt" av det hela.

Vi började veckla och förstod snart andemeningen i det hela. Skivorna var nämligen fogade tillsammans med någon form av vattentåligt tyg, kanske var det någon platsort. Först blev vi häpna över

denna listiga vattenfarkost, kanske byggd i svensk regi. När de två första killarna anträdde färden över vattendraget vid namn Bäveån, som på detta ställe var cirka tjugo meter bred, förstod vi alla att vatten är ett lurigt element. Befälen höll god min och beordrade ytterligare två man i.

Innan vi var färdiga med denna "övning", hade vattnet spridit sig till hela plutonen. Vi gick på Bäveåns botten och släpade virket med oss. Först till andra sidan, och sedan tillbaka. Detta var ett moment som skedde strax utanför regementet, och därför var vägen kort till värme.

"Båtarna"—eller om man vill, skivorna, såg vi aldrig mer till, även om jag hade en aning om att de också gick till återvinning. I detta fall, förmodligen till skidor för nästa årskull. Slutligen vill jag nämna att jag inte hade någon tanke på att icke hjälpa till i försvaret av vårt land. Jag gjorde så gott jag kunde. Samtidigt, så här i efterhand, tror jag att vi hade klarat oss. Om den "lede" kommit, hade dom nog skrattat ihjäl sig själva. Vi hade aldrig behövt avlossa ett skott.

Med dessa rader sanning—och lite fabulerande tecknar:

Tommy Brandt

Sedvanlig grötfest

Av Mats Nilsson

Den 12 december hade Enköping-Sala UFO-förening sin sedvanliga jul- och grötfest. Det är en gammal tradition som hållit i sig under många år.

Arnold och undertecknad. Foto Gunnar Karlsson

Irene Åkersén och Arnold Idebring är helt fenomenala på att koka julgröt med både russin och mandel. Det är en stor kittel full som tar en hel dag att färdigställa i och med att man måste ha låg värme och röra med jämna mellanrum. Förberedelsema börjar redan onsdagen före då det städas,

fejas och ljusstakarna ska fram. Dukar ska läggas på så det bara är att köra igång då det är dags för fest. Vid halv sextiden kommer jag till Enköping från Sala, hämtar gröten tillsammans med värdparet Åkersén/Idebring. Glöggen sätts på och medlemmarna börjar strömma in, medhavda julklappar som sedan auktioneras ut.

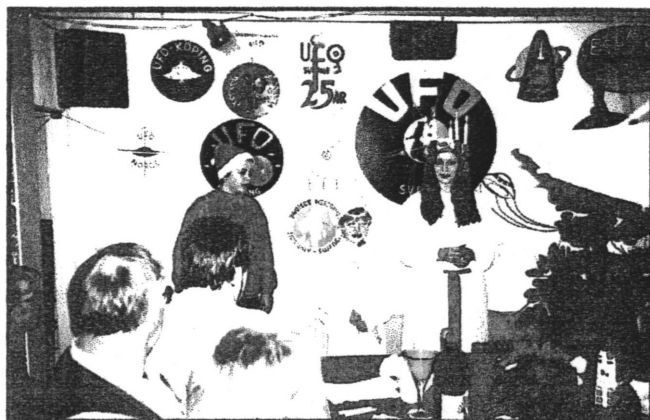
Vi börjar med ett par glas glögg för att sedan hugga in på gröten. Under det att gröten avnjuts kommer Lucia i egen hög person med tärnor och tomtar i släptåg, en mycket fin och stämningsfull upplevelse. Vi får höra de vanliga luciasångerna och sedan lucia med tärnor tågat ut, återkommer de omklädda och hjälper oss att äta upp gröten. Till kaffet börjar Arnold ropa ut julklappspaketen vilket ger ett välkommet klirr i kassan. En lott för varje inropat paket ger kanske en liten extra julklapp. Själv ropade jag in en flaska glögg som var välkommet. Efter kaffet småpratades det till uppbrottet då alla åker hem till sitt och förbereder julen.

Hustrun:

- Ska du i väg på fotboll nu igen?
Hur skulle det vara om du stannade hemma hos mig någon kväll?

Mannen:

- Men du kan ju läsa den där kärleksromanen jag köpte åt dig.
- För all del, men vad skulle du säga om jag gav dig en kokbok i stället för middag?

Lucia med en del av folket. Bilderna tagna vid tidigare fest. Foto: Gunnar Karlsson

Glöm inte att prenumerera på UFO-Aktuellt för 2004. Du får ju ett uppbåd av erbjudanden på köpet. Vi har precis färdigställt vår egen almanacka. Den och mer saker kan du köpa till ett rabatterat pris då du är medlem/prenumerant på UFO-Aktuellt.

Sedan för att få tillgång till alla fall som händer bör du ha UFO-Raden-Rapport-Nvtt.

Fiskafänge

Av Arnold Idebring

Hejsan alla läsare av UFO-Allehanda. Jag skall förresten önska er en god fortsättning på det nya året. Det är skojigt att se att UFO-Allehanda fortfarande lever. Inte så många nummer per år visserligen, men den lever. Den första tidningen 1980 minns jag mycket väl, när vi gjorde den med hjälp av en spritduplicator, och jag tror nästan att omslaget var gjort med hektografmetoden.

Men det var inte det jag skulle prata om.

Jag tänkte berätta lite om min ungdom. Även jag har varit ung en gång. Det jag tänkte berätta om nu hände mig 1934. Jag var ju inte så värst stor, inte visste så mycket heller. Men vad jag var mycket intresserad av på den tiden, det var fiske. Ja, -jag sa fiske. Det låter som om man skulle vara uppväxt vid en sjö eller nåt sånt, men den sjön var Örsundaån som rinner genom stora delar av Uppland och rinner ut i Alstasjön. På den tiden var ån bred, den var nog 10-12 meter på sina håll. Mycket vatten i den också, ganska strid.

Nåja, man fiskade där så fort man hade en ledig stund, så att säga. Och lediga stunder fanns det nog gott om. För det mesta så fick man snorgärs, abborre kanske någon gång och nån braxen på våren. Och på tidiga våren lade man långrev som man fick ganska mycket lake på. Lake var en mycket god fisk. Jag kan känna det än hur gott det smakade av stuvad lake.

Men det jag skulle berätta om nu, det var när jag gjorde storkap i ån, kan man säga. Blev omtalad i hela byn som nån som slags rekordhållare. Det hände på pingstdagen 1934, jag var alltså 12-13 år. Jag hade köpt en gäddsax på Ahlén & Holm för 1,50 eller nåt sånt. I dag skall ni veta, är gäddsaxarna är förbjudna, men det var dom inte på den tiden. Sagt och gjort, jag skaffa de en stör som var 3-3,5 meter lång. Försåg den med en påle i ena änden med ett gångjärn på så att man kunde sticka ner pålen och vicka på stången. I andre ändan på stången hade man en rev på 40-50 cm, eller lina kanske man skulle säga. I ändan på den hängde gäddsaxen, som då helst var agnad med mört av lämplig storlek. Första gången jag använde den kom nästan att förändra ens liv, kan man säga. Man blev kändis.

Det gick till så här, ja man letade upp den där mörten och satta den på saxen. Så

gick man till ån naturligtvis. Det var en bra bit till ån, det var nog drygt en halv kilometer. Man åkte oftast på cykel då, på knaggliga körvägar.

Det skulle agnas och sättas ut. Men åbrinken var ganska tvär så det var svårt att komma ner och få stången att ligga på vattenytan, så jag valde ett dike som mynnade ut i ån. I det där diket låg det också ett förfallet stängsel utav taggtråd. Jag tryckte ner den där pålen som skulle vara, - den var ju väldigt kort naturligtvis i den dyga botten och jag tyckte väl att det kändes lite sladdrigt det där, så jag tog en tråd från staketet och virade om pålen som en extra förstärkning. Så gick man hem.

På morgonen, - det var på pingstdagen det här, så var man där i 8-9 tiden på morgonen. Jag hade lånat syrrans cykel, stod och trampade, man kunde ju inte sitta på den. Jag tog mig ner till ån. När jag kom ner till ån så var stången borta. Men jag upptäckte den snart, den låg mitt ute i ån. Den hade följt med och hängde fast i den där taggtråden, Jag började dra i tråden, och jag drog och drog. Upptäckte ganska snart att det fanns fisk på saxen. Det var nog tur att det fanns ett dike där jag kunde landa den där bjässen. Det var en gammalgädda som vägde 7 1/4 kilo. Det fanns bara en i hela socknen som hade fått en liknande på 7 kilo, och det var mejeristen i Frösthult.

Jag fick upp gäddan i diket, fick lossat den från saxen och det var som att brottas med någon som var mycket kraftigare än vad jag var. Ja, - hur som helst så släpade jag upp den från dyn och kom iväg hem., utan fick gå hem. Gäddan hängde på styret och släpade i marken, så jag kunde inte cykla utan fick gå hem och det var ett mycket mödosamt arbete tills jag så småningom landade hemma.

Och det blev ju uppståndelse förstås på grund av storleken på fisken. Det var ju

ingen som hade sett en så stor gädda tidigare. Och jag kommer ihåg att vi diskuterade det, mina syskon och mor och far, att den där skulle väl inte gå att äta ens. Skulle väl vara så seg och träig. Men hur det än var, jag behövde inte ens rensa fisken själv, för det var jag van vid att jag fick göra själv när jag hade fiskat. I det här fallet fick jag hjälp, det var snart gjort att stycka den. Huvudet hängdes till tork på en bodvägg, skulle påminna om storleken. Det var ett gap som inte var av denna värld.

Hur som helst, gäddan smakade väldigt bra. Jag tror att det gjordes pepparrotsgädda av den.

Nåja, - det här blev allmänt samtalsämne i byn. Alla pratade ganska länge om min stora gädda, och det fanns de som ifrågasatte storleken och vikten. Det var de som kom hem och skulle se skallen som fortfarande satt på väggen med uppspärret gap, det var som en krokodil. Allting är relativt, -det var mycket som var stort på den tiden, men gäddan var fruktansvärt stor. Jag hade haft väldigt lite att säga, ifall hon skulle ha fått tillfälle att slita sig då jag drog upp den. Och jag aldrig fått iland den om jag inte surrat fast den i tag gtråden som jag gjorde. Ja, - det här är något som är värt att minnas. Sen fick jag flera gäddor på den där saxen, fast inte i den storleken. Det kunde vara gäddor på knappa kilot eller så där, som inte gjorde nåt större motstånd. Men det var skojigt, mycket skojigt.

Jag vet att man kunde sitta på åbrinken och meta på söndagarna. Man var orolig eller rastlös och lyfte på krokarna lite då och då och titta om det fanns nåt.

Tvårs över på den andra sidan av ån satt det äldre gubbe, han hade två metspön. Satt på strandkanten där, satt lugnt och rullade tummarna och såg så cool ut. Flötena hoppade lite dåd och då , och han

satt där och myste och tog upp den ena "plankan" efter den andra. Man var väl lite smått avundsjuk på honom hur han bar sig åt, eller hade nåt särskilt trix. Men det hade han naturligtvis inte, han kopplade bara av och var lugn. En annan var ivrig , allt skulle hända på en gång när man var ung. Nämnas bör väl att jag efter den där historien köpte nån mer sax på Åhlén & Holm och skulle storfiska riktigt, men det blev aldrig nåt mer av det.

Jag har en annan historia också när det gäller mitt intresse för fiske. Det var väl ungefär i samma tid, kan man säga. Jag och en kamrat skulle gå ner till ån på kvällen och sova över i en höhässja. Det vet väl knappast någon i dag vad det är, det är väl ingen som sett annat än vita bollar ute på gårderna. Men på den tiden fanns det höhässjor och det fanns det faktiskt på åkrarna alldeles intill ån.

Vi hade provianterat med lite smörgåsar och saft . Hade med en filt och rev ner lite hö, kröp ner och skulle sova i den. Vi skulle vara ute tidigt på morgonen och lägga ut metspöna. Ja, - natten förflöt, det var kallt minns jag. Det var ruggigt och man önskade sig väl hem, men skulle i alla fall fullfölja det här. Jag kommer ihåg att vi vaknade på morgonen. Hur mycket klockan var det vet jag inte, för det var ingen av oss som hade en klocka. Men det var väldigt tidigt på morgonen, jag tror inte solen hade gått upp. Vi väcktes av ett väldigt brak i hela höhässjan. Ja, -man blev inte bra rädd, man blev förskräckt. Vet ni vad det var som kom och hälsade på oss? Jo, det var en fiskgjuse som landade på hässjan, och fiskgjusen är som ni vet en väldigt stor fågel, närmast i storlek som en örn. Det var den som orsakade oväsendet när den landade på hässjan.. Gissa om vi var rädda!

- Vad du ser ledsen ut, Axel!
- Ja, jag kommer från en middag där vi var 13 vid bordet.
- Inte trodde jag att du var vidskeplig.
- Det är jag inte heller. Men det fanns mat för bara 10!

Ivars funderingar

Hej alla UFO-vänner och gott Nytt År. Jag har lite dåligt samvete att jag inte besökt UFO-stugan på länge p g a att vi haft en studiecirkel i musik på onsdagskvällarna. Musiken har ju betytt mycket och vi hade 129 uppträdanden under år 2003.

Det skrivs mycket om hur kulturhusen förstörs och rivs i Enköping. Mest skrivs det om stadshotellens vara eller inte vara. Jag tycker det skall vara, och har varit i kontakt med en kille som heter Frost i Eskilstuna (jag spelade dragspel ihop med honom), han påstår att han lätt skulle kunna fixa stadshotellet. Han är en fantastisk kille och har en utrustning som också är fantastisk. Jag har lämnat hans telefonnummer till Hasse E-son.

Sen kan man undra varför det gjorts slalomgator med puckelpist här i staden. Det har väl kostat en del, för det verkar inte finnas pengar kvar att sköta snöplogning och sandning. Jag undrar hur många som avlidit i ambulansen på väg till lasarettet genom guppen på gatorna.

Vi var i Sala och spelade på deras nya stadshotell för en tid sedan, de var så förbannade på att de rev deras stadshotell. Men det är väl nyinflyttade som bestämt detta utan känsla för kulturen.

Det finns rätt mycket att gnälla om, t ex vården där höjdarna tar pengarna till avgångsvederlag och fallskärmar.

Nu skall jag sluta gnälla för det finns ju positiva händelser också. Jag tittade på TV en kväll i mellandagarna och fick se en röd punkt (liknande de som finns på radiomasterna) i sydvästlig riktning på himlen. Jag såg detta i cirka 5 minuter, men så släppte jag blicken och tittade på TV:n cirka 2 minuter då var ljuspunkten borta. Jag misstänkte att det var en helikopter, för samma ljuspunkt såg jag på

samma ställe för några månader sedan och då släppte jag ej blicken, den fanns där ca 10 minuter. Sedan flög den i västlig riktning, då hade den ljus lyse som på ett flygplan och gick i en hastighet som en helikopter.

Vi har bra utsikt från Kungsgatans 8:e våning. På nyårsnatten beskådade vi raketerna över hela staden, en fantastisk upplevelse som gästerna sa.

Vi har bestämt att inte ta åt oss någon spelning under månaderna maj-jun-juli och halva augusti, för då vill vi vara i Leversta.

Mamma Ida är fortfarande pigg, hon klippte mig för en vecka sedan. Kanske Sveriges äldste frisör som blir 96 år den 22 mars i år. Hon frågar ibland efter er.

Jag har ju skrivit under rubriken "Ivars spalt" sedan 1980 så det är kanske på tiden att ändra den och det överlåter jag till Jörgen & Co.

Nu slutar jag med att önska er en god fortsättning på det nya året. Taimi instämmer.

"Torparn"

Berra kom till jobbet med en stor bula i pannan och hans arbetskamrater frågade vad som hade hänt.

- Det är frugan, sa Berra.

- Har hon slagit dig?

- Nej, men när jag kom hem i går, trött och utschasad och skulle slänga mig på soffan, hade hon möblerat om.

Det var dans i bygdegården i Delsbo en lördagskväll, och som vanligt ställde alla sina flaskor i en snödriva vid vägkanten utanför. Länsman, som skötte ordningen avbröt plötsligt dansen och sa med hög röst:

- Inte för att jag har med det att göra, men jag hör att snöplogen kommer här nere i svängen.

NÅGRA ORD OM MITT INTRESSE FÖR UFO-FENOMENET

Gunnar Karlsson

Jag har alltid varit intresserad av astronomi och rymden, Blev uppväxt under rymdkapplöpningen mellan USA och Sovjetunionen.

Mitt intresse för ufo fick jag hösten 1967 i Lidköping där jag studerade till ingenjör. Jag delade lägenhet med en kompis från Alvesta.

En sen höstkväll såg han en formation bestående av sju ljuspunkter, röra sig på himlen från sitt rumsfönster. Han kom inspringande till mig och ville att jag också skulle se fenomenet, men tyvärr så hade det redan försvunnit. Jag förstod att det var något speciellt han hade observerat, för han talade om det i flera dagar efteråt.

Min kompis skrev insändare i några tidningar och undrade om fler sett samma sak. Från en förening i Göteborg (GICOF) kom det formulär som han fyllde i. Det kom även underliga brev från privatpersoner. Efter ett tag tröttnade han på detta då det påverkade vårs studier.

Nästa gång jag blev intresserad var sommaren 1973 då jag läste en bok av Karl Gösta Rehn. Men jag träffade inga kompisar som delade mitt intresse. Inte förrän på hösten 1996 då jag träffade Mats Nilsson på mitt arbete. Mats ville att jag

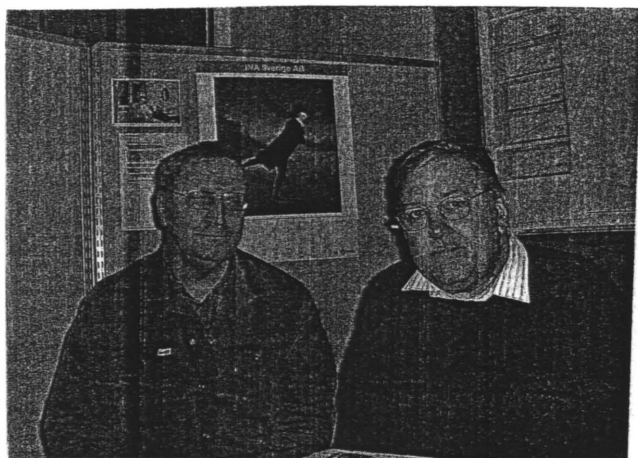
skulle följa med på en träff i Enköping. Vi skulle prata om en sammanslagning av Sala och Enköpings UFO-föreningar då intresset i Sala hade svalnat. Vid årsmötet 1997 skedde sammanslagningen rum i en liten röd stuga.

Jag blev mer och mer intresserad av ämnet. Dessutom fick jag träffa nya trevliga människor som ordnade möten och fester.

Under 1999 blev jag medlem i UFO-Sverige, med nya möten och kurser. Nu mera sitter jag med i UFO-Sveriges styrelse.

Jag har själv aldrig sett något UFO, men tror att det finns någonting som inte går att förklara med de metoder vi har idag. Kanske är det andra dimensioner som vi ej ser?

Men jag känner på mig att svaren på frågorna kommer en dag.

Gunnar Karlsson och Mats Nilsson vid kaffestol på Gunnars arbetsplats. Foto Kjell Berget.

Vad anser läsarna om UFO-Allehanda? Det är inte ofta man hör något från läsarkretsen. Nu ska det villigt erkännas att det haltat med utgivningen, dels beroende på andra arbetsuppgifter samt att det inte alltid finns material till hands. Därför skulle det vara trevligt att få in lite nytt material. Vi som alltid skriver har ju en speciell vinkling och där skulle det kunna bli lite nytt "blod" i artikelådran. Mats

KALLELSE TILL ÅRSMÖTE

Enköping-Sala Ufo-förening, kallar till årsmöte. Onsdagen den 25 februari 2004 kl:19.00

Det är trevligt om så många som möjligt kommer på årsmötet.

Kaffe med dopp serveras efteråt.

VÄLKOMNA

Enköping-Sala UFO-förening, är med i Riksorganisationen UFO-Sverige, där alla arbetar ideellt. Viss ersättning kan utgå i form av reseersättning mm, vilket avgörs från fall till fall.

Vår policy är att ge allmänheten en så seriös bild av ufofenomenet som möjligt. Samt att vår uppgift är att motta, utreda och dokumentera uforapporter i samarbete med vår rapportcentral. Vi ska motverka okritiskt tänkande och blind tro på ufo.

Detta är ett utdrag ur UFO-Sveriges stadgar.

Vårens aktiviteter

Den 23 april 2004 klockan 18.30. kommer vi att anordna en vårfest i föreningen. Det har blivit en tradition att vi beställer pizza. Annars är det helt ok om man vill ta med sig något ätbart och dricka i form av knyttis. Det blir som brukligt med auktion, varför varje deltagare bör ha med sig en sak som auktioneras bort där behållningen går till löpande utgifter. Allt brukar ske under gemytliga och trevliga former.

Den 15 maj 2004 klockan 10.00 – 14.00. har vi den traditionsbundna loppmarknaden i Ullunda. Vi har blandat material till försäljning. Glas och porslin, böcker, husgeråd och annat smått och gott. Kanske det finns ungdomar som ska sätta bo och vill börja spartanskt, då är vårt förråd av glas och porslin en gruva att ösa ur.

Studiebesök och föredrag

Under våren ska vi försöka komma igång med lite annan verksamhet typ föredrag, kanske något studiebesök till något sevärt i kommunen eller grannkommunerna. Föreslå gärna något ämne ni vill veta mer om, alltid kan vi hitta någon som kan hålla ett föredrag i detta ämne. Det enda som har en gräns är vad föredragshållaren ska ha i arvode. Vi har haft tur hittills som fått folk som vet att ideella föreningar lever på en föga tilltagen ekonomi och inte har så mycket att lägga ut på arvoden och resor. Några gånger har vi haft föredragshållare i våra egna led vilka inte tar betalt alls, kommer någon person från en grannförening brukar vi betala bensinpenningar.